

Beszélgetések Ivánkával

(Egy felelőtlen férfi arcképcsarnoka)

mottó: Hová mész te majom?
Éhes vagyok.

A hely szelleme egy pillanatra félrenézett.

Kiugrottam az ablakon, taxiba vágtam magam, a repülőtérrel felhívtam Ivánkát, — az ír kocsmában találkozunk, este ott leszek, hetes utca, az első és második sugárút között.

Ivánka az ukrán tulajjal beszélgetett, csontvázára viaszossárga bőr tapadt. Ivánka fél évvel ezelőtt meghalt, nem először, de utoljára. Megcsókolt, — hogy vagy?

Áh, a rokon, mosolygott az ukrán tulaj, rég nem láttuk, — hát igen,— mosolyogtam én vissza zavartan, —

az unokatestvére mesélte, hogy mind a ketten hazamentek és együtt voltak ott, — Magyarországon, fejeztem be a mondatot.

Mit kérsz, kérdezte Ivánka. Ugyanazt, mondtam én, tisztán,

Hát mi van veled Ivánka?

Meghaltam, és te? — nézett rám egy kicsit gyanakodva.

Tudom, én nem, tettem hozzá némán.

Akkor mesélj, bazd meg.

Őszinte voltam.

Hülyeség, mondta Ivánka, engem visszavettek a kuplerájba, csak sört iszom, ez most itt kivétel, és én leszek a manager.

Mikor?- tört föl belőlem az aljasság.

Nem tudom, van időm, nem? Ranja buddhista lett, és át akarja paszszolni nekem a helyet, csak a tulajt kell meggyőzni.

Megjelent előttem Ranja, legemlékezetesebb pózában; négykézláb, fejtől-lábig Ivánka fölött szivattyúzva, amikor véletlenül rájuk nyitottam az elhagyott színpadon. Nem vettek észre, de nem úgy nézett ki, hogy a közeljövőben bárki is elélvez. Csak sejtem az okát, de az is lehet, hogy tévedek.

Ivánka nyakán megfeszültek az erek, ahogy föltartotta a fejét, hogy jobban lásson. Sárgának tűnnek mind a ketten, de alighogy kimondom, lassan kezdenek kifehéredni és Ranján vörös szeplők jelennek meg.

Már akkor volt valami halott buddhista az egészben.

Elmennék hozzád dolgozni, ha te leszel a manager, csak túl izgulós vagyok.

Kurvának is szar vagy, mihez értesz te egyáltalán, hozott Ivánka zavarba. Különben ezen lehet segíteni, nem igaz?

Mindenen. Rosszul lettem.

Én most tiszta vagyok, mondta Ivánka. Te mindig is az voltál, feleltem én.

Ivánka szájon csókol rothadó ajkaival. Na végre, mégiscsak te vagy az én testvérem, nézett körül a kocsmában.

Az ukrán tulaj mosolyogva bólogatott, igaz, igaz, kell egy rokon.

Elindultunk a kijárat felé.

Hová mész te majom, barátkozott egy hang mögöttünk.

Éhes vagyok, válaszolt Ivánka, és kiléptünk az éjszakába. A Híd fekete csonkjaival a húrokba csapott, most és mindörökké, ámmen. Szerelmes vagyok.

Hülye vagy, mondta Ivánka, várj itt, mindjárt jövök.

Már vártak ott néhányan. Egy zömök latínó szórakoztatott minket. Ismeritek az anyámat, kicsi, fekete hajú, soha nem ver át senkit. Én a fia vagyok, Jé, csak hívjatok Jé-nek.

Hideg van, csatlakoztam én is a társalgáshoz.

Nemsokára meleged lesz, nyugtatott meg Jé.

Az egész család becsületes, köpött ki valaki.

Jé beindult. Mit mond? — kérdeztem Ivánkát, aki közben visszaérkezett. Dicsekszik, nem számít, lefordíthatatlan.

Ivánka arca vörös volt a szeme kidülledt.

Mi van?

Méhempő, a semminél jobb, csak egy kicsit ideges leszek tőle.

Akkor most ne vezess, jó!

Miért ne, nézett rám. Az apám hogy van?

Nincs apád, válaszoltam.

Szar az egész, — és én magamra vettem.

Ivánka, vesszük el az eszméletünket, csak most az egyszer, utoljára!

Van pénzed?

Mintha fülánk csipte volna meg, az autó a hídfőről lecsurgó árnyék-
nak ugrott.

Á, hagyd, nekem könnyen vérzik az orrom, nem emlékszel? - már
gyerekkoromban is.

Ivánka emlékezett. Kiszálltunk. Hát ez meg mi, fiú, vagy lány?!

Puha, fehér test feküdt előttünk. Szerinted él?

Nem tudom, intett Ivánka. A távolban röhögtek.

Egy csoport melegedett a tűznél.

Én most rendőrt hívok, indultam el az ellenkező irányba.

Én meg kidobhatom ezt a szart is, rúgott Ivánka a kocsi orrába,
siess, azt hiszem él, és nincs kedvem hazacipelni.

Odaát a motorjaikat basztatták.

Szerencsére sziréna szólt, már jelentették.

Néhány nehézfiú elcicázott a gyerekekkel, aztán kidobták meztelenül
a szemébe. Meggyőződésből. A srác volt az egyetlen úrihölgy a
környéken.

A Pokol Angyalai húztak el mellettünk éktelen robajjal „a székhe-
lyük felé”.

Ütést érzek a gyomromon, a *lakótelep szétárad ereimben*. Liftbe
szállunk. Édes izgalom.

Ivánka apukája kicsavarta egy három méteres néger kezéből a kést,
és kilökte ugyanebből a liftből.

A legenda él, Ivánka meghalt.

Belépünk a szobába.

A fekete-fehér Tv tetején Ivánka babája vigyorog, használt tűkkel
dekorálva. Vitéz Voodoo László.

Ivánka pénzt gyűr az övébe és vörösboros kompótot iszik.

Én szeretném jól érezni magam.

Emlékszel, amikor föl zabáltad az egész kakaóport és engem pofoztak meg érte, néz rám Ivánka.

Nem is igazi kakaó volt, csak „Reggeli Ital”, próbálom elviccelni. Micsoda szar, de azért jó volt nekünk, nem?

Meggyőződés nélkül bólogatok.

Idegesít a múlt, a jelen seggét szeretném csókolgatni, de erről majd később, most hosszan hallgatok.

Na mi van? Ivánka bekapcsolja a tévét, legalább valami Bruce Lee menne, kikapcsolja. Veled nem lehet beszélgetni, gyerünk, vagy megvárász itt?

Csak azt ne!

A lépcsőházban megkérdeztem Ivánkát, milyen a mennyország, ha valaki, ő csak tudja. Ivánka elgondolkozott. Emlékszel arra a kis kuplerájra a Lexingtonon.

A falak tükörrel vannak beborítva. Kiveszel egy szobát egész éjszákára. A drót ruhafogással beállítod a tévét, mert az antenna letörött. Levetkőztök meztelenre.

Amíg te kiteped a borotválkozó tükröt a falból, és ügyet sem vetsz a rémülten menekülő svábbogarakra, akik mögötte rejtőznek, vagy inkább laknak, addig a szeretőd, aki a legjobb barátod is, az ágy szélén vár, és te megengeded neki, hogy ő rakja ki a csíkokat, két-két heroin, két-két cocain.

Fölszívjátok. Aztán figyelitek magatokat a mennyezeti tükörben. Amikor elélveztetek, rágyújtatok egy-egy cigarettára és röhögtek a tévén.

Jó sok tükör van benne, mondom én, azt hittem, ez a pokol. Ivánka megrántotta a vállát,

nem a tükör a legfontosabb, mégcsak nem is a zuhany.

Úgy legyen.

Ivánka nem tud a talált tárgyaknak ellenállni.

Meglátott néhány bőrig ázott deszkát zsanérral.

Gyere, hazavisszük.

Minek?

Jó lesz ajtónak vagy paravánnak.

Csurom víz, és nincs is szükséged ajtóra.

Jó kemény fa, attól ilyen nehéz. Egy barátom használt bútorokkal kereskedik, én majd csinálok neki paravánokat, ő meg eladja.

Nagyon jó üzlet. Kézzel fogom festeni, és sokkal szebb lesz mint azok a szar utánzatok, amiket kapni lehet. Elhiszed? Bólintottam. De az is lehet, hogy megtartom. Már régóta szeretnék újra bábszínházat csinálni, lenne meghívásom, csak az ujjaimat kellene egy kicsit rendbehozni. Karácsonykor mindenképpen tartok egy előadást a gyerekeknek, segítesz megírni? Máshoz úgysem értesz. Kösz. Mit sírsz. Látod nem volt olyan nehéz, hagyd, csak ide állítom a sarokba. Most már igazán mennünk kell, mielőtt kivilágosodik. Adok neked egy száraz kabátot, a tiéd úgyis szar.

Zuhogott.

Jé mamája még mindig nem érkezett meg, és a kliensei is föladták. A kis csoport föloszlott, csak Jé állt őrt egy kapualjban. Megnyugtatóan bólintott, mindjárt itt lesz.

Sötét angyalka fordult be a sarokról, de nem ő volt. A legjobb barátom közeledett apró lépésekkel, Lili.

Megcsókolták egymást Ivánkával. Engem egy pillanatra félrehúzott. Könyörgöm, menj haza hozzám, itt a kulcs, egyedül hagytam a gyereket, hátha fölébred, majd én várok itt helyetted. Ivánka elkedvetlenedett, mi a lófaszt sugdolóztok már megint. Ivánka, valamit el kell intéznem Lilinek, nálad találkozunk. Majd én mindent elmagyarázok, karolt Ivánkába Lili, és tudtam, hogy kitalál valamit.

Szórakoztassátok egymást, próbáltam menteni a helyzetet. Csurgott rólam a víz.

Az úton Lili háza felé találkoztam egy lakóval.

Az ismerős sántább volt mint valaha és az arca is ráncosabb. Ha kell valami csak hivatkozz „Nyúlra”, mutatkozott be két évvel ezelőtt.

— Képzeld, odaadtam a lakásomat valakinek egy éjszakára és az egész leégett. Most nincs hova mennem.

Szép kis barát az ilyen, nemigaz?

Alig tudtam lerázni.

Nyúl már befordult a célegyenesbe.

Lili soha nem érkezett meg.

Mit csináljak a gyerekekkel, nagyon szeretem; de lassan fáradok. Egyre többet mászkálok ki a szobából és lesek a lépcsőházba. Áthajolok a korláton, és a gyerek fölsír.

Fölveszem, és most vele mászkálok föl-alá.

Őrjöngök, imádkozom és vigasztalok.

Lépéseket hallok, kirohanok a gyerekekkel, de egy másik lakás ajtaja nyílik és záródik kulcsra.

Ha Lili megjön, megölöm, vagy elveszem feleségül.

Rosszat sejtek, Ivánka érkezik, de a semminél jobb. Lili még mindig ott vár, azért jöttem, hogy megnyugtassalak. Tudtam, hogy Lili küldte, szép tőle.

— Egyedül hagyta a gyereket, kár volt hazudni.

— Vannak hibái, de kinek nincs.

Ti jól összetartatok, — mondja Ivánka, és megsajnálom, mert tudom, hogy féltékeny, hiányzik neki valaki; „nem a baszás, valaki.”

Lili megérkezett, és hulla fáradtan a gyerek mellé zuhant. Föladta.

Jé mamája megengedi az asztal alatt, hogy a pinájába nyúlj, de az asztal fölött kehes lovat ad el a vevőnek. Gyerünk reggelizni, szól rám Ivánka, világosodik,

hozunk valami ajándékot Lilinek, megérdemli.

Még mindig szépen mozgatja a kerek fenekét, teszi hozzá később.

Nincs jobb, mint a rossz amerikai kávé tükörtojással és piritóssal. Ivánka válogatós volt.

Kiszívott négy-öt fűrtojást és megivott egy üveg barna sört. Néha nincs kedvem fölébredni, annyival szebbek az álmaim, mondta. Alig álltam a lábamon, de bedobtam magam: Ivánka... Ivánka, (Mit ér a szeretet szeretet nélkül, gondoltam.)

Nagy szarban vagyunk, de pénzért mindent lehet kapni, válaszolta. Az álarc lecsurgott rólam, mosolyogtam, mint egy megsebzett vadállat, és föladtam a labdát Ivánkának: Hol?!

Hogy vagy? — kérdezte.

Legszívesebben magamra húztam volna a járdát, de kiléptünk, két férfi, akinek semmi gondja, csak egyetlen egy.

Szó nélkül meneteltünk a mennyországba vagy a pokolba. Max nem volt otthon, vagy nem akart beengedni minket.

Úgy tettünk, mintha semmi nem történt volna. „Kicsit hideg van.” Ki emlékszik már Lilire, majd gondoskodik magáról, remélem rólam is.

Max kiszállt egy taxiból, — lenne egy kérésem Ivánka,

levinnéd ezt a csomagot a hetes utcába, aztán gyere vissza! Ivánka bemutatott, „az unokatestvérem”.

Max Ivánkára nézett, aztán rám mosolygott mint egy kígyó, „rendben van, ő is”.

Az emberek munkába indultak és engem már rémületesen várt valaki, de Ivánka nem akart el engedni.

Miután elváltunk, engem síttre vágtak semmiért és Ivánkán átment egy teherautó.

Legközelebb az intenzíven találkoztunk.

Azt mondták, élni fog. Reméltem, hogy elég morfiumot nyomtak belé. Egy gonddal kevesebb, egyelőre.

Ivánka lassan kinyitotta a szemét, aztán becsukta.

Mára ennyi.

Pár nap múlva beszélgettünk is.

Alig lehetett az az arcát a térdétől megkülönböztetni. Nézz ki az ablakon, suttozta, az ápolónő is beépített. Ivánka, úgy tűnik, egy nemzetközi összeesküvés áldozata lett. Én csodálkozó arccal hallgattam és hülye kérdéseket tettem föl. Ne viccelj, mondta Ivánka közömbösen, az FBI is benne van, mit tudom én, mért pont én, ismered ezeket.

Egy kicsit hittem neki, a szeme miatt.

A kórház megbízott dolgozója szerint, amivel egy doktor is egyetértett, Ivánka szerencsésnek mondható, mert legalább van valakije. És rám gondoltak.

Ivánka később megkért, hogy szerezzem vissza a rongyait, amit levágtak róla, és elzártak egy megfelelő helyre. Nagy nehezen szereztem egy hivatalos papírt, és Ivánka reszkető kézzel aláírta. A nadrág véres volt, és a zsebében találtam 40 dollárt amiből húszat eltettem.

A hatalmas összeg, amit Ivánka említett, eltűnt.

Vissza fogom szerezni a szemetekről, mondta, ezt a húszast tedd el, biztosan szükséged lesz rá.

Megkönyebbültem, ruganyos léptekkel haladtam át a kórház bejáratát ellepő nyomorultak között.

Gazdag voltam és szabad.

Ha felépülsz, elutazunk, mondtam Ivánkának.

Ismerek egy gyönyörű szanatóriumot; ahol barátom az igazgató.

Mellém fekszel? — kérdezte Ivánka.

Igen, hazudtam.

Hívd fel a leszbikus házaspárt a szomszédban, náluk van a szobám kulcsa, kellene néhány dolog, és az útlevelem.

Ráér, feleltem.

Ha elkapják a teherautót, gazdag leszek, a biztosító fizet, mint a köles.

Én valami gyorsabb megoldáson gondolkoztam,

Ivánka, mi lenne, ha beszélnek Max-al?

Megtalálod a telefonszámot az övemben, mondd meg neki, hogy látogasson meg.

Találkoztam Max-al, és mondtam neki, hogy amíg Ivánka beteg, beszállnék, mert kell a pénz repülőjegyre,

És, hogy látogassa meg Ivánkát.

Szeretem Ivánkát, mint a saját testvéremet, vaj szíve van, de veszélyes lenne, nézett rám. Mit gondolsz?

Lehet, hogy mégis meglátogatom. Vigyek neki valamit?

Mosolyogtam.

Mit tudnak a kórházban? — kérdezte Max.

Mondd meg nekik finoman, hogy lassan csökkentsék a morfiumot, különben baj lesz.

Már megmondtam. A kórházi személyzet őszinte és tapintatos egyszerű. Max átadott egy csomagot.

Minden rendben ment. Hajnali fél négyig vártam egy romos parkírozóban néhány ismeretlen társaságában, de annyira szégyenlős voltam, hogy nem ölték meg, sőt.

Max jó emberismerő, vagy leszarja.

Nepálban épít házat, ahol szép bennszülött felesége, és két gyönyörű kisgyermeke várja.

A halál kutyája.

Ivánka kijött a kórházból.

Fölmentünk hozzám, úgyis elutazunk, „mégegyszer, utoljára”.

Ivánka, úgy látszik elvesztette a mértéket, a keze is jobban remegett a szokottnál, egy kicsit fájt, ahogy csinálta.

Azután édes, mély álomba süppedtem.

Arra ébredtem, hogy két markos szakember térdel a mellemen, akiket Ivánka hívott ki ijedtében.

„Most már rendben van”, álltak föl, csak ne hagyja aludni, sétáljanak egész éjjel.

Ivánka karon fogott, és sétáltunk a városban.

Néha szeretten volna lefeküdni az útestre, de Ivánka nem engedte. Vigyázott rám. Később elkezdett fájni a mellkasom és varasodó sebek emlékeztettek a két szakember öklére. Keményen dolgoztak rajtam, de föltámadtam.

Aztán elutaztunk mind a ketten, de Ivánka nem bírta sokáig.

Nem feküdtem mellé a szanatóriumba, mert túl jó kedvem volt. Próbáltam marasztalni, de mások, akiknek túl rossz kedve volt, nem ezt tették. A szirén hazahívta, megcsókolta, és Ivánka krokodilbőre finoman elváltozott. Most olyan, mint egy meg nem született csecsemőé.

Jobb is így mindenkinek, amúgy sincs miről beszélgetni.

Budapest

Bálint István